

Arrest

nr. 196 019 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Zo verzoekster aangeeft dat de relaties van haar broers met hun vader en a fortiori de eventuele commentaren die deze maakt op de facebookpagina's van zijn zonen, helemaal vreemd zijn aan de vrees die verzoekster zelf koestert jegens haar vader, wijst de Raad er op dat, zoals ook in de bestreden beslissing vermeld wordt, deze bedrieglijke verklaringen van verzoekster aangaande de slechte relatie tussen haar en haar broers enerzijds en haar vader anderzijds, haar algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Daarenboven komt dat verzoekster getalmd heeft met het indienen van een asielaanvraag, wat getuigt van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat er ook van zij, dient er op te worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat zij in Albanië nooit klacht heeft neergelegd tegen haar vader of contact heeft opgenomen met een hulporganisatie. Indien verzoekster de bedreigingen niet aangeeft, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Angst om klacht in te dienen of het niet over haar hart krijgen om tegen haar vader klacht in te dienen, biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. De verwijzing van verzoekster naar informatie aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij huiselijk geweld, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoekster aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat, zo al enige geloof kan gehecht worden aan de

beweerde uithuwelijking en mishandeling door haar vader, de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

6. In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 september 2017, voert verzoekende partij aan dat haar tegenstrijdige verklaringen kunnen uitgelegd worden. Zij verwijst naar p. 5 van het hoorverslag waaruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk heeft gesteld dat zij soms nog contact had met haar broers. Verzoekende partij kende problemen met haar vader en dreigt uitgehuwelijkt te worden tegen haar wil.

De Raad merkt op dat verzoekende partij tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent de relaties binnen haar familie, zoals blijkt uit de bestreden beslissing: *“Volgens uw verklaringen vreest u te worden uitgehuwelijkt door uw vader (CGVS, p. 15), die u daarnaast ook fysiek mishandelt (CGVS, p. 11). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast door de valse verklaringen die u aflegde met betrekking tot de relaties binnen uw familie. Zo verklaarde u dat uw beide broers homoseksueel zijn, dat uw vader dit niet kon aanvaarden, en dat uw broers om die reden een slechte relatie hebben met uw vader (CGVS, p. 4-5). U zou reeds jaren, sinds u ongeveer zes jaar oud was, geen nieuws meer hebben gehad van D.(...) en uw broers zouden ook onderling al*

jaar vijf of zes jaar geen contact hebben (CGVS, p. 4). L.(...) zou voor uw komst naar België sporadisch contact hebben gehad met uw vader, en sinds uw komst naar België en uw beslissing om hier te blijven helemaal niet meer (CGVS, p. 5). Uit de Facebookpagina's van uzelf, L.(...), D.(...), uw vader en uw moeder, waarvan print-outs zijn toegevoegd aan uw dossier, bleek dat deze verklaringen volstrekt onwaar zijn. Vooreerst werd opgemerkt dat u en uw gezinsleden wel degelijk contact hebben met uw broer D.(...). Geconfronteerd met deze vaststelling, zei u dat u hier niets van af wist (CGVS, p. 12-13). Nadat u de kans had gekregen met uw voogd en advocaat te overleggen, in het bijzijn van de tolk, verklaarde u dat uw broer u had gevraagd om hem niet te vermelden, omwille van de problemen die hij had in Albanië (CGVS, p. 13). U hield vol dat uw broers een slechte relatie hebben met uw vader en weinig contact met hem hebben (CGVS, p. 13). Uit de Facebookprofielen van uw broers blijkt echter dat uw vader zeer regelmatig reageert op zaken die uw beide broers posten op Facebook. Als verklaring hiervoor zei u dat uw vader dit doet voor het oog van de buitenwereld, dat hij het niet kan maken om niet te reageren op foto's van zijn zoons (CGVS, p. 13). Dit kan echter geenszins als afdoende verklaring gelden voor de veelheid aan likes en commentaren die uw vader plaatst bij de activiteiten van zijn zoons, en voor het feit dat hij zelfs naar Brussel kwam om hen te bezoeken (CGVS, p. 13). Overigens staan uw broers via Facebook in contact met veel mensen van de families V.(...) en P.(...) (de familienaam van uw moeder). Ook zelf heeft u in het verleden via Facebook contact gehad met uw broers. Niet alleen tasten de bovenstaande elementen de geloofwaardigheid aan van uw verklaringen met betrekking tot de slechte relatie tussen u en uw broers enerzijds en uw vader anderzijds, het feit dat u hierover bedrieglijke verklaringen aflegde ondermijnt ook uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien kunnen er ernstige vraagtekens gesteld worden bij uw verklaringen dat uw vader heel boos zou zijn op u omdat u Albanië verliet en op uw broer L.(...) omdat deze u heeft opgevangen (CGVS, p. 10, 15). Ook nadat uw moeder terugkeerde naar Albanië en u in België bleef, heeft uw vader immers nog gereageerd op zaken die uw broer heeft gepost, en zelfs op een foto waar ook u op staat." De Raad merkt op dat verzoekende partij haar tegenstrijdige/bedrieglijke verklaringen omtrent het contact met haar broers niet kan verschonen door naar pagina 5 uit haar gehoorverslag te verwijzen. De andere vaststellingen omtrent de relaties binnen haar familie heeft zij eveneens niet weerlegt of ontkracht.

Daarenboven merkt de Raad nogmaals op dat verzoekende partij getalmd heeft met het indienen van een asielaanvraag, wat getuigt van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 september 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS